

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

subsistentia absoluta communis omnibus Personis. Ita Thomista, alique, qui negant subsistentias relativas, contra Vat. q. Zuniga, Derkennis, Flambeurtum aliosque.

Est indubitata D. Th. tum in testimonio, quæ contra priorem conclusionem in objectionibus præcedentis §. retulimus, tum in 4. cont. gentes c. 14. ubi dicit: *in DEO sunt plures res subsistentes, & relationes consideremus; & una res subsistens, si consideretur essentia.* Et q. 9. de pot. a. 1. ad 11. *Ipsa (inquit) Divina essentia est secundum se subsistens;* (adeoque absoluta subsistentia præintellecta relationibus) *& ab illa habent proprietates personales, quod subsistant;* (subsistentia accepta pro perfectate independentia) *ipsa verò proprietates personales ex se habent, quod Personæ ab invicem distinguant.* En! subsistentiam relativam, prout dicit perfectatē incommunicabilitatis in 1. dist. 21. q. 2. a. 1. ait. *Natura Divina est in se habens esse subsistens, nullā intellectā personarum distinctione.*

Concordat modus loquendi Conciliorum & PP. quos referant Salmanticens. disp. 9. dub. 5. §. 2. & quorum partem primam in §. præcedente adduximus; quibus accedit auctoritas Agathonis Pape in 6. Synodo dicentis: *Constituimus trium subsistentiarum sive Personarum unam subsistentiam.*

15. Ratio fundamentalis est ista. Effectus formalis independentiæ ab alio sustentante in DEO provenit à subsistentia vel absoluta vel relativa. Non à relativa; ergo ab absoluta; ergo hæc datur. Major probatur; partim quia hunc effectum tribuit subsistentia creata: partim quia non est assignabilis alia forma, quæ tribuat hunc effectum. Existentiæ forte nominis? Sed contra est primò, quòd illius formalis effectus est rem ultimam & completè sistere extra nihil, vel extra causas; ejusque independentiam à sustentante naturā prius supponit.

Contra est secundò, argumento ad hominem. Quòd si existentia tribueret formaliter effectum independentiæ à supposito sustentante, humanitas Christi non dependeret à supposito Verbi, ut sustentante: quia hunc effectum reciperet à propria existentia, quam ex se sentit. Adverbar. habet identitatem cum humanitate.

16. Minor pariter ostenditur: Forma relativa non potest tribuere perfectiōnem formaliter absolutam, & convenientem essentiæ Divinæ, ut præintellecta relationibus: sed independentia ab alio ut sustentante est quædam perfectiō absoluta, adeoque conveniens essentiæ, ut præintellecta relationibus: ergo, minor probatur. Independentia ab alio sustentante est melior subjecto, quam qualibet perfectiō impossibilis cum ipsa; & si hanc Divina essentia non haberet in linea essendi non esset infinite perfecta: ergo est perfectiō simpliciter simplex Divinæ essentiæ; & quidem absoluta; tum quia pertinet ad lineam essentiæ; tum quia nulla datur relativa perfectiō ex dictis. Ex quo sequitur ulterius, quòd conveniat essentiæ, ut præintellecta relationibus, nam & linea essendi, & prædicata absoluta, quæ illam consequuntur, præsupponuntur virtualiter relativis.

R. P. Mexg. Theol. Schol. Tom. 1.

Confirmatur. DEO ut præintellecto relationibus convenit ratio suppositi: ergo ipsi ut præintellecto relationibus convenit subsistentia. antecedens probatur primò: quia DEUS ut præintellectus relationibus significatur per modum concreti substantialis, existens ut quod, sed hoc est suppositum. Secundò, quia DEO ut præintellecto relationibus convenit ad extra operari, cò quòd opera ad extra sint indivisa, & communia toti Trinitati: sed operari est suppositorum: ergo.

§. IV.

Solvuntur objectiones.

Objicies primò. In DEO non datur hypostasis absoluta, & præintellecta relationibus: ergo nec subsistentia. Consequentia patet; hypostasis namque & subsistentia accipiuntur pro eodem. Respondeo, negando consequentiam, & ad ejus probationem dico, quòd hypostasis sit idem cum subsistentia, in aliqua & frequentiore acceptione subsistentiæ; non autem in omni: quamvis enim subsistentia ex frequentiori usurpatione accipitur adæquate, potest tamen etiam accipi inadæquate, ad significandum effectum independentiæ, non significato effectu incommunicabilitatis. Hypostasis verò nomen est impositum ad utrumque effectum significandum, sicut & personalitas. Neque refert, quòd subsistentia in rebus creatis utrumque effectum præstet, & significet; id enim ex limitatione creatæ naturæ & subsistentiæ provenit. In Divinis alio modo se res habet, ubi neque incommunicabilitas à forma absoluta, neque perfectiō independentiæ à forma relativa provenire potest, ac proinde effectui independentiæ subsistentia absoluta; effectui verò incommunicabilitatis subsistentia relativa respondere debet.

Objicies secundò. Deitas ut præintellecta relationibus, non potest esse principium processionum ad intra: ergo ut sic non potest habere subsistentiam.

Respondeo negando consequentiam, quia Deitas non nisi ut modificata relationibus potest esse principium actuum notionalium, juxta illa, quæ in 21. disp. dixi.

Objicies tertio: Si DEUS ut præintellectus relationibus esset suppositum subsistens, etiam esset Persona, adeoque quatuor forent Personæ in Divinis. Sequela probatur: Persona plus non significat, quam subsistentem in natura rationali; sed DEUS esset ita subsistens: ergo.

Respondeo negando sequelam, quia vox *Persona* est imposita ad significandam perfectatē incommunicabilitatis, quam DEUS non habet, nisi propter relationem: & ideo Persona non significat quomodocunque, sed incommunicabiliter subsistentem in natura rationali.

Si opponas textum S. Doct. in 3. p. q. 2. a. 3. ad primum, *exclusis per intellectum proprietatibus personalibus remanebit in consideratione nostra natura Divina ut subsistens, & ut persona.*

Respondeo dici personam incompletè, & secundum aliquas rationes, non completè secundum omnes, sic enim requiritur incommunicabilitas, quam non habet natura Divina exclusis proprietatibus personalibus.

G g 2

DISPU.